— να αποφανθεί οριστικώς επί της ουσίας σύμφωνα με το άρθρο 61 του Οργανισμού του Δικαστηρίου και να κάνει δεκτά τα αιτήματα που διατύπωσε πρωτοδίκως η Orange·

— επικουρικώς, να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει πλείονες λόγους αναιρέσεως.

Πρώτον, υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο διαπιστώνοντας ότι πληρούνταν τα κριτήρια που επιτρέπουν τον χαρακτηρισμό ενός μέτρου ως κρατικής ενισχύσεως κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ. Το Γενικό Δικαστήριο, αφενός, υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι στην Orange είχε παρασχεθεί πλεονέκτημα, ενώ το μέτρο απέβλεπε στην εξάλειψη του διαρθρωτικού μειονεκτήματος που θα συνεπαγόταν η διατήρηση της ισχύος του συστήματος που προβλεπόταν από τον νόμο του 1990, καθώς και στη διευκόλυνση της εγκαθιδρύσεως ουσιαστικού και πλήρους ανταγωνισμού στο πλαίσιο της πλήρους ελευθερώσεως των αγορών των τηλεπικοινωνιών. Αφετέρου, η αναιρεσείουσα προσάπτει στο Γενικό Δικαστήριο ότι υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι δεν ήταν εν προκειμένω απαραίτητο, προς επιβεβαίωση του επιλεκτικού χαρακτήρα του επίμαχου μέτρου, να εξακριβωθεί κατά πόσον το μέτρο αυτό ήταν ικανό να εισαγάγει διαφοροποιήσεις μεταξύ επιχειρηματιών που βρίσκονται σε συγκρίσιμη πραγματική και νομική κατάσταση, ενώ, υπό τις περιστάσεις της υποθέσεως, καμία άλλη επιχείρηση δεν μπορούσε να περιληφθεί στο πλαίσιο αναφοράς που έλαβε υπόψη της η Επιτροπή. Τέλος, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως και υπέπεσε σε νομική πλάνη μη προβαίνοντας σε καμία ανάλυση των επιχειρημάτων της νυν αναιρεσείουσας προκειμένου να θεωρήσει ότι το μέτρο δεν ήταν ικανό να νοθεύσει ή να απειλήσει να νοθεύσει τον ανταγωνισμό κατά την έννοια του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

Δεύτερον, το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο καθόσον υιοθέτησε τις αναλύσεις της Επιτροπής όσον αφορά την εκτίμηση του συμβατού του επίμαχου μέτρου με την εσωτερική αγορά. Αφενός, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως και παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά συμπεραίνοντας ότι το άρθρο 30 του νόμου του 1996, όπως αυτός είχε τροποποιηθεί, δεν προέβλεπε τίποτα σχετικά με τον σκοπό της εξαιρετικής κατ' αποκοπήν εισφοράς και δεν αντιφάσκει συνεπώς προς το συμπέρασμα της Επιτροπής σύμφωνα με το οποίο η εξαιρετική κατ' αποκοπήν εισφορά δεν συνιστούσε κοινωνική επιβάρυνση για την επιχείρηση. Αφετέρου, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως καθόσον υιοθέτησε τις εκτιμήσεις της Επιτροπής και απλώς διαπίστωσε ότι το προηγούμενο της «La Poste» δεν μπορούσε να τύχει κατ' αναλογίαν εφαρμογής στην περίπτωση της France Télécom (Orange).

Τέλος, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πολλαπλές πλάνες περί το δίκαιο κατά την εκτίμηση της περιόδου επί την οποία η ενίσχυση που καθορίζεται στην απόφαση εξουδετερώνεται από την εξαιρετική κατ' αποκοπήν εισφορά. Ειδικότερα, το Γενικό Δικαστήριο παραμόρφωσε τα πραγματικά περιστατικά και αντικατέστησε με δική του αιτιολογία την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως της Επιτροπής στο μέτρο που επιβεβαίωσε ότι η κατάργηση των επιβαρύνσεων αντισταθμίσεως και των επιβαρύνσεων καθ' υπέρβαση της αντισταθμίσεως αποτελούσαν μέρος της ενισχύσεως που καθορίζεται με το άρθρο 1 της προσβαλλομένης αποφάσεως της Επιτροπής.

Αναίρεση που άσκησε στις 8 Μαΐου 2015 η Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά της αποφάσεως που εξέδωσε το Γενικό Δικαστήριο (δεύτερο τμήμα) στις 27 Φεβρουαρίου 2015 στην υπόθεση T-188/12, Patrick Breyer κατά Ευρωπαϊκής Επιτροπής

(Υπόθεση C-213/15 P)

(2015/C 245/10)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Αναιρεσείουσα: Ευρωπαϊκή Επιτροπή (εκπρόσωποι: P. Van Nuffel και H. Krämer)

Αντίδικοι κατ' αναίρεση: Patrick Breyer, Δημοκρατία της Φινλανδίας, Βασίλειο της Σουηδίας

Αιτήματα

Η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση·

— να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς και να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα

Με την αίτησή της η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως Breyer κατά Επιτροπής (T-188/12, EU:T:2015:124), καθόσον το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την απόφαση της Επιτροπής της 3ης Απριλίου 2012 με την οποία η τελευταία αρνήθηκε να χορηγήσει στον προσφεύγοντα πλήρη πρόσβαση στα έγγραφα που αφορούν τη μεταφορά στην εθνική έννομη τάξη από τη Δημοκρατία της Αυστρίας της οδηγίας 2006/24 ([1]) και στα έγγραφα που αφορούν την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 29ης Ιουλίου 2010, Επιτροπή κατά Αυστρίας ([2]), καθόσον αφορά την άρνηση προσβάσεως στα υπομνήματα που είχε καταθέσει η Δημοκρατία της Αυστρίας στο πλαίσιο της εν λόγω υποθέσεως.

Ο προσφεύγων προέβαλε, προς στήριξη της προσφυγής ακυρώσεως που στρεφόταν μεταξύ άλλων κατά της επίδικης αποφάσεως, έναν λόγο στηριζόμενο, κατ' ουσίαν, σε παράβαση του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 1049/2001 ([3]). Το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε την επίδικη απόφαση, καθόσον με αυτήν δεν έγινε δεκτή η πρόσβαση στα υπομνήματα που είχε καταθέσει η Δημοκρατία της Αυστρίας στο πλαίσιο της προαναφερθείσας υποθέσεως. Δέχθηκε κατ' ουσίαν, σχετικά με τον προβληθέντα λόγο, ότι τα ως άνω υπομνήματα ήταν έγγραφα υπό την έννοια του άρθρου 2, παράγραφος 3, σε συνδυασμό με το άρθρο 3, στοιχείο α', του κανονισμού 1049/2001, τα οποία ενέπιπταν κατά συνέπεια στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού αυτού και ότι το άρθρο 15, παράγραφος 3, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, δεν εμπόδιζε την εφαρμογή του εν λόγω κανονισμού στα ως άνω υπομνήματα λόγω της ειδικής τους φύσεως.

Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως η Επιτροπή προβάλλει έναν λόγο, που στηρίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 15, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, επί της οποίας το Γενικό Δικαστήριο στήριξε το συμπέρασμά του ότι η διάταξη αυτή δεν εμπόδιζε την εφαρμογή του κανονισμού 1049/2001 στα ως άνω υπομνήματα λόγω της ειδικής τους φύσεως.

([1]) Οδηγία 2006/24/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 15ης Μαρτίου 2006, για τη διατήρηση δεδομένων που παράγονται ή υποβάλλονται σε επεξεργασία σε συνάρτηση με την παροχή διαθεσίμων στο κοινό υπηρεσιών ηλεκτρονικών επικοινωνιών ή δημοσίων δικτύων επικοινωνιών και για την τροποποίηση της οδηγίας 2002/58/ΕΚ (ΕΕ L 105, σ. 54).

([2]) C-189/09, EU:C:2010:455.

([3]) Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43).

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Tribunale di Santa Maria Capua Vetere (Ιταλία) στις 11 Μαΐου 2015 — Ποινική διαδικασία κατά του Massimo Orsi

(Υπόθεση C-217/15)

(2015/C 245/11)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Tribunale di Santa Maria Capua Vetere

Διάδικος στην υπόθεση της κύριας δίκης

Massimo Orsi